

Nga Alelie Koronel-Kamitani
(Bazuar në një ngjarje të vërtetë)

Kjo ngjarje ndodhi në Filipine.

Dejvi e dëgjoji mamën të trokiste në derën e dhomës së tij të gjumit. Ishte koha për t'u ngritur. Doli ngadalë nga shtrati dhe lau fytyrën. Pastaj shkoi te mamë, babi dhe motrat e vëllezërit e tij në dhomën e ndenjjes.

"Mirëmëngjes" – tha mamë. Dejvi buzëqeshi përgjumësh. Familja u gjuhëzua dhe babi bëri një lutje për të nisur ditën.

"Dua të tregoj për një shkrim të shenjtë fantastik këtë mëngjes" – tha mamë. Ajo hapi Librin e Mormonit. "Ky është Moroni 7:45. 'Dhe dashuria hyjnore është e duruar dhe është e mirë.'"

Dejvi mendoi rreth shkrimit të shenjtë teksa u bë gati për shkollë. Përpara se të dilte nga pragu i derës, ai bëri një lutje. "Të lutem më ndihmo të jem i mirë sot" – u lut ai.

Në klasë Dejvi u ndje i lumtur teksa bënte detyrat e shkollës.
Ai dëgjoji me

vëmendje kur mësuese Frida u dha për të mësuar se si shkruheshin disa fjalë të reja.

Shpejt erdhi koha e drekës. Dejvi bleu disa patate të ëmbla, të karamelizuara dhe një lëng të ftohtë. U ul me miqtë e tij dhe filloi të bisedonte.

Shpejt dëgjoji disa fëmijë në tavolinën ngjitur. Dy djem po talleshin me një djalë që ishte nxënës i ri në shkollë, me emrin Hoze. Hozeja ishte i vogël në trup për moshën e tij, por ishte i sjellshëm me të tjerët dhe punonte fort në klasë. Djemtë e tjerë kishin ushqim me vete për drekë, po Hozeja nuk kishte.

"Pse je kaq trupvogël? Nuk ke ushqim në shtëpi?" – e pyeti Antonio.

Dejvi u kthye nga djemtë pikërisht në kohë për ta parë Hoakinin ta merrte çantën e Hozesë dhe t'ia hidhte Antonios. Hozeja vrapoi pas Antonios për të marrë sërish gjërat e veta.

"Të lutem, ma jep çantën" – tha Hozeja.

Por Antonio dhe Hoakini nuk ia vunë veshin. "Çanta jote është kaq e vjetër dhe e shëmtuar!" – tha Hoakini.

DASHAMIRËSI NË PUSHIMIN E DREKËS

A do të talleshin djemtë e tjerë edhe me të?

Dejvi i dëgjoji të gjitha këto fjalë të këqija, por ishte në ankth a duhej ta ndihmonte Hozenë. Çfarë do të mendonin fëmijët e tjerë? A do të talleshin Antonio dhe Hoakini edhe me të? Pastaj ai mendoi për shkrimin e shenjtë që mamë lexoi atë mëngjes. *Dashuria hyjnore është e mirë.* Jezu Krishti do të donte që ai të ishte i mirë. Ishte gjëja e duhur për të bërë.

Dejvi u ngrit dhe u përball me djemtë e tjerë. "Boll u tallët me Hozenë. Ju lutem, kthejani çantën." "Çfarë halli ke?" – pyeti Hoakini. "Pse po silleni kaq keq me Hozenë? Ai nuk bëri asgjë të gabuar", – tha Dejvi. Pastaj mori frymë thellë. "Jezusi na do të gjithëve dhe Ai do që të jemi të mirë. Ju lutem, boll u tallët me Hozenë. Bullizmi është i gabuar. Nëse vazhdoni ta bëni, do shkoj t'i them mësuese Fridës."

Antonio e uli vështrimin drejt këpucëve të tij. Ia ktheu çantën Hozesë. "Më fal" – foli mbyturazi ai. Ai dhe Hoakini u kthyen te karriget e tyre.

"Faleminderit" – tha Hozeja. Dejvi i rrahu shpatullat Hozesë. "Tani jemi shokë."

Hozeja buzëqeshi. Në shtëpi, Dejvi i tregoi familjes se çfarë kishte ndodhur. "Nuk ishte e lehtë, por bëre gjënë e duhur" – tha babi. "Jam krenare që ti ishe i mirë" – tha mamë. Të nesërmen, teksa mamë po e ndihmonte të mbështillte ushqimin e drekës, Dejvi e pyeti: "A mund të bësh dy sanduiçe?"

"Pse? Aq i uritur je?" – e pyeti mamë. Dejvi qeshi. "Jo, por dje vura re që Hozeja nuk kishte ushqim. Dua t'i jap një sanduiç atij." "Kjo është një ide e mrekullueshme!" Mamë mori prapë bukë dhe Dejvi bëri një sanduiç tjetër. Në pushimin e drekës Dejvi dhe Hozeja u ulën dhe i hëngrën sanduiçet e tyre së bashku. U desh guxim për t'i ndaluar fëmijët e tjerë që të mos e bullizonin Hozenë. Por Dejvi e donte shokun e tij të ri dhe e dinte se Ati Qiellor ishte i lumtur që ai kishte zgjedhur të ishte i mirë. ●